DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 23. 18 Grudnia 1919 r.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Rady Ministrów do rozporządzenia z dn. 28 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 72 poz. 426), określające zasady zespolenia urzędów i organów powiatowej administracji państwowej.

Na zasadzie art. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 72 poz. 426) o tymczasowej organizacji powiatowych władz administracyjnych I instancji, na obszarze b. zaboru rosyjskiego, zarządza się, nie naruszając na przyszłość w niczem prawa zastrzeżonego w tym artykule Ministrowi Spraw Wewnętrznych, co następuje:

Art. 1. Starosta jest przełożonym wszystkich w skład Starostwa wchodzących urzędników i innych funkcjonarjuszy.

Starosta wykonuje nad całym personelem Starostwa władzę dyscyplinarną na zasadzie obowiązujących przepisów (Tymcz. przep. służb. dla urz. państw. Dz. Pr. Kr. P. № 6 poz. 13 z roku 1918).

Wyższą władzą służbową i dyscyplinarną jest to Ministerstwo, na którego etacie odnośny urzędnik pozostaje.

Art. 2. Wchodzący w skład personelu Starostwa urzędnicy z etatu innych Ministerstw jakoto: referent aprowizacyjny, organa państwowych urzędów pośrednictwa pracy, inżynier powiatowy, architekt powiatowy, lekarz weterynaryjny powiatowy, referent rolniczy, lekarz powiatowy i t. d. — są z urzędu powołani do załatwiania wszelkich spraw związanych z odnośną dziedziną administracji państwowej w powiecie, wobec czego z jednej strony nie mogą być używani do załatwiania spraw nie mających związku z tą dziedziną, z drugiej zaś strony bez ich wniosku czy opinji Starosta z reguły nie wydaje rozporządzeń ani zarządzeń z odnośnej dziedziny administracji państwowej.

Sprawy natury poufnej, zwłaszcza dotyczące stosunków osobistych i dyscyplinarnych personelu Starostwa, winny być załatwiane przez Starostę osobiście.

Art. 3. Jeżeli zakres działania którego z wymienionych powyżej organów powiatowej administracji państwowej obejmuje terytorjum kilku Starostw, w takim razie organ ten wchodzi w skład Starostwa tego powiatu, w którego obrębie ma swoją siedzibę urzędową. Natomiast w zakresie wykonywania czynności, związanych z odnośną dziedziną admistracji państwowej, organ ten podlega Staroście tego powiatu, którego czynność służbowa dotyczy.

Art. 4. Starosta wydaje, zatwierdza i podpisuje wszystkie rozporządzenia, zarządzenia i orzeczenia Starostwa, może jednak poruczyć referen-

tom Starostwa w swem zastępstwie wydawanie i podpisywanie zarządzeń i orzeczeń. Starosta poruczy, zwłaszcza na podstawie specjalnych instrukcyj, referentom z etatu innych Ministerstw wydawanie i podpisywanie zarządzeń i orzeczeń, opartych wyłącznie na zawodowej wiedzy odnośnego referenta, a potrzebnych do przeprowadzenia i wykonania przepisów ustawowych względnie rozporządzeń wydanych przez przełożoną władzę lub Starostę; w tym wypadku całą odpowiedzialność wobec władz przełożonych za wydane przez siebie zarządzenie ponoszą odnośni referenci.

Rozporządzenia odnoszące się do całej ludności powiatu lub poszczególnych jej grup tudzież do pewnych miejscowości, oraz zarządzenia i orzeczenia wystosowane do urzędów publicznych podpisywać może tylko Starosta względnie jego zastępca.

W wypadkach nagłych, kiedy wydanie rozporządzenia treści ogólnej w zakresie kompetencji poszczególnych działów Starostwa z etatu innych Ministerstw zwłoki ze względów dobra publicznego nie cierpi, a uzyskanie natychmiastowego porozumienia ze Starostą jest niemożliwe, mogą kierownicy odnośnych działów wydawać w zastępstwie Starosty potrzebne rozporządzenia, podpisując je „za Starostę". Niezwłocznie jednak winni są uzyskać zgodę Starosty co do wydanego rozporządzenia. Jeżeli Starosta rozporządzenie to wzbrania się potwierdzić, może urzędnik, który je wydał, odwołać się przez Starostę do swej wyższej władzy przełożonej, która poweźmie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ostateczną decyzję.

Art. 5. Niezależnie od przysługującego Staroście prawa nadzoru i kontroli nad działalnością urzędową personelu Starostwa, mogą poszczególne Ministerstwa, wedle swego uznania, przeprowadzać przez swych delegatów lustrację działalności urzędników z własnego etatu, wchodzących w skład Starostwa. Delegatom tym obowiązani są Starostowie udzielać wszelkich potrzebnych wyjaśnień tudzież przedstawić do wglądu potrzebne przy lustracji akta, rachunki, kwity kasowe i t. p.

Tak o rozpoczęciu lustracji jak i o jej wyniku zawiadomi delegat Starostę.

Art. 6. Z chwilą ogłoszenia niniejszego rozporządzenia przechodzą w skład Starostwa, jako jego działy, wszystkie dotychczas w powiecie istniejące urzędy i organa powiatowej administracji państwowej z wyjątkiem urzędów i organów, podlegających Ministerstwu Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Skarbu, Kolei Żelaznych, Poczt i Telegrafów, Głównemu Urzędowi Ziemskiemu oraz organów szkolnictwa i Zarządu Dóbr Państwowych i Stadnin Państwowych.

Akta i inwentarze urzędników nie należących do etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, łącznie z magazynami, składami, zapasami i t. p. przejmie Starosta niezwłocznie w sposób przewidziany poniżej.

Art. 7. Akta przejmuje kierownik kancelarji. Odnośnie do aktów bieżących sporządzić należy wspólnie z referentem oddającym sumaryczny wykaz zaległości wedle wzoru 24 „Instrukcji dla Urzędów powiatowych".

Specjalne zapiski i ewidencje, prowadzone przez urzędników wyżej wymienionych, spisuje się również w powyższy sposób, pozostawiając je jednak nadal w posiadaniu odnośnego urzędnika.

Art. 8. Inwentarze przejąć należy w myśl przepisów okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 13 maja 1919 r. № 52315|2976 Fg. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. № 34 str. 427) w następujący sposób:

Urzędnik oddający staje się członkiem komisji gospodarczej co do inwentarza pozostającego pod jego zarządem i pełni co do tego działu funkcje gospodarza. Inwentarz oddawany spisać należy według zasad powołanego wyżej okólnika i włączyć do ogolnego inwentarza Starostwa jako dział osobny (np. inwentarz lekarza powiatowego, inwentarz architekta powiatowego i t. p.).

Art. 9. Oddanie oraz przejęcie aktów i inwentarzy nastąpić ma protokólarnie. Protokół spisany ma być w 4-ch egzemplarzach, z których jeden wręczyć należy urzędnikowi oddającemu, jeden przesłać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, jeden Ministerstwu na którego etacie pozostaje oddający, jeden wreszcie pozostaje w aktach Starostwa.

Art. 10. Dla prowadzenia spraw poruczonych poszczególnym referentom, pozostającym na etacie innych Ministerstw, będą w Starostwie utworzone stosownie do „Instrukcji biurowej dla Urzędów powiatowych" oddziały kancelaryjne. Organizacja tych oddziałów i manipulacja w nich mają być zastosowane do przepisów zawartych w tej Instrukcji względnie jej późniejszych uzupełnień oraz do specjalnych instrukcyj wydanych przez właściwe Ministerstwa w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Art. 11. Wszelkie przepisy i postanowienia dotychczas obowiązujące, a sprzeczne z przepisami niniejszego rozporządzenia, tracą swoją moc.

Art. 12. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia go w „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej".

Warszawa, dnia 13 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

(Dziennik Ustaw № 90 z dnia 1.XII. 1919 r. poz. 488).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Rady Ministrów do rozporządzenia z dn. 28 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 72 poz. 426) o tymczasowej organizacji powiatowych władz administracyjnych pierwszej instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na zasadzie art. 7 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 72, poz. 426) zarządza się, nie naruszając na przyszłość w niczem praw zastrzeżonych w tych artykułach Ministrowi Spraw Wewnętrznych, co następuje:

Art. 1. Starostwo jest w obrębie powiatu urzędem administracyjnym pierwszej instancji, powołanym do sprawowania wszelkich agend powiatowej administracji państwowej z wyjątkiem spraw przekazanych administracji wojskowej, skarbowej, sądowej, szkolnej, kolejowej, pocztowo-telegraficznej

tudzież spraw poruczonych Urzędom Ziemskim i organom Zarządu Dóbr Państwowych i Stadnin Państwowych.

Art. 2. W wymienionym powyżej zakresie podlegają kompetencji Starostwa następujące sprawy:

1) w powiatach granicznych czuwanie nad całością granic Państwa,
2) sprawy wojskowe (mobilizacyjne, poborowe, świadczeń na rzecz wojska i t. p.),
3) ewidencja ludności (sprawy obywatelstwa, przynależności, spisu i ksiąg ludności, ruch ludności i t. p.),
4) sprawy związków i stowarzyszeń,
5) sprawy kosztów leczenia,
6) sprawy bezpieczeństwa publicznego (nadzór nad zgromadzeniami, policja obyczajowa, policja nad obcymi, meldunki, paszporty i t. p.),
7) nadzór nad prasą i widowiskami,
8) sprawy odnoszące się do posiadania, noszenia i handlu bronią i amunicją,
9) sprawy wyznaniowe,
10) sprawy opieki społecznej,
11) sprawy ochrony pracy,
12) sprawy aprowizacyjne,
13) sprawy zdrowotności publicznej,
14) sprawy przemysłowe i handlowe,
15) sprawy ochrony i popierania rolnictwa i t. p.
16) sprawy weterynaryjne,
17) sprawy polowania i rybołóstwa,
18) sprawy budownictwa lądowego, wodnego, dróg kołowych, pomiarów i ruchu turystycznego,
19) sprawy z dziedziny sztuki i kultury,
20) wszystkie te sprawy administracji państwowej, które nie zostały przekazane do załatwiania innym jej organom lub organom samorządowym,
21) współdziałanie z władzami i organami niepodległemi Starostwu.

Kompetencję Starostwa odnośnie do każdej z wymienionych powyżej kategoryj spraw i dziedzin administracji państwowej określają bliżej specjalne ustawy i rozporządzenia.

Art. 3. Ustawy i rozporządzenia określają, w których wypadkach Starostwo powołanem jest do przeprowadzenia postępowania karno-administracyjnego.

Tryb postępowania karno-administracyjnego określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21 lutego 1919 r. („Monitor Polski" № 46) oraz z dn. 8 lipca 1919 r. („Monitor Polski" № 159).

Referenci z etatów innych Ministerstw mają prawo w wypadkach przewidzianych rozporządzeniem z dn. 21 lutego 1919 r. („Monitor Polski" № 46) przeprowadzać w zastępstwie starosty postępowanie mandatowe w razie przekroczeń z odnośnej dziedziny administracji państwowej i wydawać osądy karne. Dalszy ciąg postępowania karno-administracyjnego wywołany wniesieniem sprzeciwu przeciwko powyższym osądom, przeprowadzany będzie wedle ogólnych zasad ustalonych dla załatwiania w Starostwie spraw karnych.

Art. 4. Starostwo jest władzą przełożoną zarządu gmin i miast w zakresie administracji państwowej.

W tym zakresie magistraty i urzędy gminne obowiązane są stosować się do wskazówek udzielonych im przez Starostwo oraz wykonywać jego prawnie wydane zlecenia. Za niewypełnienie powyższego obowiązku może Starostwo pociągnąć winnych do odpowiedzialności.

Postanowienie powyższe nie odnosi się do tych miast, w których funkcje państwowej administracji poruczono innym organom.

Art. 5. Starostwo podlega w toku instancji Województwu. Instancją naczelną jest w sprawach z zakresu administracji politycznej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, zaś w innych sprawach właściwe Ministerstwo.

Art. 6. Na czele Starostwa stoi Starosta mianowany przez Ministra Spraw Wewnętrznych. Starosta podlega dyscyplinarnie Wojewodzie.

Pomocniczy personel kancelaryjny Starostwa oraz służbę przyjmuje Starosta.

Art. 7. Oprócz czynności i zadań wynikających z kierownictwa Starostwem należą do Starosty wszystkie te czynności i zadania, które ustawy i rozporządzenia względnie instrukcje władz przełożonych Staroście przekazują.

Do Starosty należy ogłaszanie w powierzonym mu powiecie rozporządzeń oraz zarządzeń władz przełożonych przeznaczonych do ogłoszenia w powiecie, tudzież tych przepisów ustawowych, co do ktorych nie jest przewidzianym inny tryb ogłoszenia.

Art. 8. Do Starosty należy piecza nad spokojem, ładem i bezpieczeństwem publicznem w granicach powierzonego mu powiatu, którą sprawuje przy pomocy władz i organów sobie podległych.

W wypadkach przewidzianych obowiązującemi ustawami i rozporządzeniami ministerjalnemi tudzież na zasadzie upoważnienia udzielonego mu przez właściwego Wojewodę może Starosta wydawać w granicach swej kompetencji zarządzenia z mocą obowiązującą w obrębie danego powiatu. Zarządzenia te mogą zawierać sankcję karną do wysokości przewidzianej odnośnemi ustawami lub rozporządzeniami.

Do ważności takiego zarządzenia wymaganem jest, aby było podane do publicznej wiadomości czy to w drodze obwieszczenia plakatami, czy w inny sposób w danej miejscowości praktykowany, ewentualnie w „Dzienniku Urzędowym" Starostwa, o ile jest wydawanym. Ponadto zarządzenie powyższe powinno na wstępie wymieniać przepis ustawowy lub rozporządzenie, na zasadzie którego je wydano względnie powołane być winno upoważnienie Wojewody do wydania zarządzenia podobnej treści. W ustępie końcowym zarządzenia winien być wymieniony termin, od którego zarządzenie obowiązywać zaczyna.

Przeciwko wszelkim przez Starostę wydanym na zasadzie powyższego artykułu zarządzeniom przysługuje stronie, która czuje się w niem w prawach swych ukróconą, prawo odwołania się do władz przełożonych w terminie dni 14 od dnia ogłoszenia zaskarżonego orzeczenia, o ile odnośna ustawa inaczej nie stanowi.

Art. 9. Jako naczelnik urzędu jest Starosta przełożonym wszystkich w skład Starostwa wchodzących urzędników i funkcjonarjuszy.

Starosta poucza, nadzoruje i kontroluje podwładny sobie personel Starostwa oraz podporządkowane Starostwu urzędy i organa i ponosi wobec instancyj wyższych odpowiedzialność za prawidłowy tok czynności przekazanych Starostwu.

Art. 10. Starosta wykonuje nad całym personelem Starostwa władzę dyscyplinarną na zasadzie obowiązujących przepisów.

Wszelkie czynności, połączone ze sprawami dyscyplinarnemi oraz dotyczące stosunków osobistych personelu Starostwa, winny być przez Starostę załatwiane osobiście.

Art. 11. Organa powiatowej policji państwowej podlegają Staroście w zakresie służby bezpieczeństwa i czynności wykonawczych. W szczególności może Starosta w tych sprawach wydawać organom policji państwowej wskazówki i zlecenia, do których organa te obowiązane są stosować się.

Starosta wykonuje nadzór i kontrolę nad wypełnianiem przez policję państwową w powiecie poruczonych jej zadań i obowiązków

Starosta decyduje o rozmieszczeniu komisarjatów policji w granicach powiatu w porozumieniu z Powiatowym Komendantem Policji. Niemniej decyduje Starosta w porozumieniu z Powiatowym Komendantem o użyciu oddziałów policji w powiatach oraz w miastach wydzielonych.

Bliższe określenie stosunku Starosty do organów policji państwowej w powiecie jako też przepisy, odnoszące się do postępowania dyscyplinarnego wobec tych organów, zawiera ustawa z dn. 24 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 61 poz. 363).

Art. 12. Szczegółowe przepisy regulujące stosunek Starosty do podwładnych mu urzędników i funkcjonarjuszy Starostwa oraz przepisy tyczące się porządku czynności urzędowych w Starostwie określi „Instrukcja".

Art. 13. Do czasu wprowadzenia na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego organizacji wojewódzkiej pozostaną w niniejszem rozporządzeniu Wojewodzie zastrzeżone prawa i atrybucje nadal w kompetencji właściwych Ministerstw, względnie ich dotychczasowych urzędów II-giej instancji.

Art. 14. Wszelkie dotychczas obowiązujące przepisy i postanowienia sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem tracą swoją moc obowiązującą.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia go w „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej".

Warszawa, dnia 13 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

(Dzien. Ustaw № 90 z dn. 1.XII. 1919 r. poz. 489).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji w sprawie przerobu w zakładach przemysłowych zmarzniętych i zepsutych ziemniaków w kopcach.

W uzupełnieniu rozporządzenia, ogłoszonego w „Monitorze Polskim", № 246 z dnia 12 listopada 1919 r., zarządzam na mocy art. 6 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami („Dz. Praw" № 64, poz. 383), co następuje:

1. Zezwala się właścicielom zakładów przemysłowych na przerób ziemniaków zmarzniętych i psujących się w kopcach po otrzymaniu odnośnego zwolnienia od Starosty.

2. Właściciele zakładów przemysłowych, którzy pragną przerabiać ziemniaki zmarznięte i psujące się w kopcach, winni zwrócić się z odpowiedniem podaniem do miejscowego starosty, który, po zbadaniu istotnego stanu zakopcowanych ziemniaków na miejscu, określi, jakie ilości ziemniaków własnych lub nabytych mogą być przerobione w danym zakładzie przemysłowym.

O każdorazowem zwolnieniu ziemniaków winni są Starostowie zawiadamiać Ministerstwo Aprowizacji najpóźniej po upływie 3-ch dni.

3. Starostowie mogą udzielać zezwoleń na przerób w gorzelniach i syropiarniach ziemniaków zmarzniętych i psujących się w kopcach, o ile cena ziemniaków zdrowych wynosi niemniej, niż:

Mk. 40, Kor. 70 w powiatach: jędrzejowskim, kieleckim, miechowskim, olkuskim, pińczowskim, stopnickim, włoszczowskim, iłżeckim, koneckim, kozienickim, opatowskim, opoczyńskim, radomskim, sandomierskim, biłgorajskim, chełmskim, hrubieszowskim, janowskim, krasnostawskim, lubartowskim, lubelskim, puławskim, tomaszowskim, zamojskim, bialskim, garwolińskim, konstantynowskim, łukowskim, radzyńskim, siedleckim, sokołowskim, węgrowskim, włodawskim, kolneńskim, łomżyńskim, makowskim, mazowieckim, ostrołęckim, szczuczyńskim, augustowskim, suwalskim, sejneńskim, białostockim, bielskim i sokólskim;

Mk. 30 — w pozostałych powiatach b. Królestwa Kongresowego.

Zezwolenia na przerób ziemniaków zmarzniętych i psujących się w innych zakładach przemysłowych, mianowicie w krochmalniach i suszarniach mogą być udzielane przez Starostów bez względu na wysokość ceny zdrowych ziemniaków w danym powiecie.

4. W każdym zakładzie przemysłowym, przerabiającym ziemniaki, winno znajdować się w miejscu widocznem niniejsze rozporządzenie, jak również zezwolenie Starosty, określające ilość ziemniaków, zwolnionych do przerobu z kopców.

5. Winni przerobu ziemniaków zmarzniętych i psujących się w kopcach bez pozwolenia Starosty lub też przerabiający takie ziemniaki w rozmiarach, przekraczających ilości, zwolnione przez Starostę, karani będą w myśl art. 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami.

Warszawa, dnia 19 listopada 1919 r.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

(„Monitor Polski” Nr. 256 z d. 24.XI. 1919 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji w przedmiocie zgromadzenia danych o obszarze zasiewów ozimin, dokonanych w jesieni 1919 r.

W celu zgromadzenia danych, niezbędnych dla należytej organizacji akcji aprowizacyjnej, zarządza się na podstawie art. 8 Ustawy z dn. 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920 (Dz. Praw № 64, poz. 381), co następuje:

1) Producenci rolni obowiązani są do podania ścisłych danych o obszarze zasiewów ozimin, dokonanych w jesieni 1919 r., bądź to wypełniając przesłane im przez starostów kwestjonarjusze, bądź to udzielając ustnych wyjaśnień organom, powołanym do sporządzenia spisu obszaru zasiewów.

2) Winni niedostarczenia żądanych danych we wskazanych przez władzę terminach, jakoteż podania informacyj niedostatecznych lub fałszywych, podlegają karom, przewidzianym w art. 9 Ustawy z dn. 29 lipca 1919 r.

Warszawa, dnia 19 listopada 1919 r.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

(„Monitor Polski" № 256 z d. 24.XI 1919 r.)

OKÓLNIK № 64.

do pp. Naczelnika Państwowego Urzędu Weterynaryjnego, Starszych Okręgowych Inspektorów weterynaryjnych oraz lekarzy weterynaryjnych powiatowych

w przedmiocie

bezpośredniego zawiadamiania lekarzy powiatowych przez lekarzy weterynaryjnych powiatowych o każdym wypadku choroby odzwierzęcej (zoonozy).

Celem wprowadzenia jednolitości postępowania przy zawiadamianiu o wypadkach chorób odzwierzęcych, polecam niniejszem, aby lekarze weterynaryjni powiatowi zawiadamiali bezpośrednio lekarzy powiatowych o każdym stwierdzonym na ich terenie działania wypadku choroby odzwierzęcej, z uwzględnieniem ścisłych danych, dotyczących daty jej powstania, źródła i dróg szerzenia się.

Warszawa, dnia 6 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski

Szef Sekcji:
Dr. Dalkiewicz

OKOLNIK № 65.

do pp. Naczelnika Państwowego Urzędu Weterynaryjnego, Starszych Inspektorów weterynaryjnych i lekarzy weterynaryjnych powiatowych w przedmiocie trybu pobierania podatku procentowego od zwierząt.

Powołując się na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1919 r. („Monitor Polski" № 191 z 26 sierpnia 1919 r.) w przedmiocie normalnego szacunku zwierząt domowych w celu pobierania podatku procentowego i instrukcję z dnia 1 stycznia 1910 r. wydaną na zasadzie art. 1180 Ustawy Lekarskiej (Tom XIII Zb. Praw Ros. wydanie 1905 r.) o sposobie pobierania, przechowywania, wydatkowania i zarachowywania wspomnianego podatku, zarządzam co następuje:

1. Podatek procentowy od zwierząt bez względu na ich przeznaczenie w obrocie handlowym i przemysłowym pobierają w myśl postanowień art. 1180 Ustawy Lekarskiej (tom XIII Zbioru Praw Ros.) wyznaczeni przez właściwą władzę lekarze weterynaryjni państwowi, komunalni i inni, przy pomocy osób upoważnionych do wykonywania oględzin zwierząt rzeźnych.

2. Podatek procentowy pobiera się tylko od zwierząt zdrowych, t. j. wolnych od księgosuszu, zarazy płucnej, gruźlicy, pryszczycy, wścieklizny, wąglika, różycy i pomoru świń. W rzeźniach pobiera się podatek procentowy przed zabiciem zwierzęcia.

3. Przy pobieraniu podatku procentowego od cieląt i jałowizny należy wiek cieląt i jałowizny do 2 lat określić podług zębów.

4. Wolnopraktykującym lekarzom weterynaryjnym i osobom upoważnionym do wykonywania oględzin zwierząt rzeźnych, którym poruczono pobieranie podatku procentowego, przyznawane będzie wynagrodzenie w wysokości 10% od pobranego podatku, o ile nie przekracza on kwoty 5.000 mk. rocznie oraz w wysokości 2% kwoty ponad 5.000 mk.

5. Celem zapisywania podatku procentowego lekarze weterynaryjni otrzymują od starszych inspektorow waterynaryjnych sznurowe kwitajusze według przepisanego wzoru.

6. Lekarze weterynaryjni, którym polecono zbieranie podatku procentowego, obowiązani są najpóźniej do 1 lutego każdego roku przedstawić starszemu inspektorowi weterynaryjnemu zapotrzebowanie sznurowych kwitarjuszów na rok następny.

7. Starszy Inspektor weterynaryjny winlen jest najpóźniej do 1 marca każdego roku przedłożyć Państwowemu Urzędowi Weterynaryjnemu preliminarz zapotrzebowania sznurowych kwitarjuszów dla swojego okręgu na rok następny budżetowy.

8. Otrzymane od Państwowego Urzędu Weterynaryjnego sznurowe kwitarjusze, zaopatrzone w pieczęć i kontrasygnowane przez ten urząd, przesyła starszy inspektor weterynaryjny na 2 miesiące przed terminem użycia ksiąg wszystkim lekarzom weterynaryjnym, uprawnionym do pobierania podatku.

9. Numeracja kwitów rozpoczyna się każdorocznie od № 1 bez względu na ilość zeszytów.

10. Nie później jak 10 dnia po upływie każdego miesiąca lekarze weterynaryjni przedstawiają starszemu inspektorowi weterynaryjnemu wypełnione w ubiegłym miesiącu kwitarjusze do sprawdzenia.

Pozostałe w kwitarjuszu niewypełnione blankiety, uprawnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni, tudzież inne do tego upoważnione osoby przecinają poprzecznem cięciem od prawego dolnego do lewego górnego kąta.

11. Jednocześnie z kwitarjuszem za ostatni miesiąc roku (grudzień) należy przesłać starszemu inspektorowi weterynaryjnemu resztę wszystkich pozostałych kwitarjuszów nieużytych w roku ubiegłym.

12. Oprócz sznurowych kwitarjuszów uprawnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni, tudzież inne do tego upoważnione osoby prowadzą ewidencję oglądanego bydła i pobranego podatku procentowego w jednym egzemplarzu według przepisanego wzoru A, który przechowują w swoich aktach dla kontroli.

13. Starszy Inspektor weterynaryjny po sprawdzeniu kwitarjuszów i prawidłowego poboru podatku procentowego umieszcza na ostatniej stronie kwitarjusza odpowiednią klauzulę, zaopatruje ją w pieczęć oraz w podpis i przesyła kwitarjusze Państwowemu Urzędowi Weterynaryjnemu nie później jak po upływie miesiąca po otrzymaniu.

14. Przy pobieraniu podatku procentowego używają uprawnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni, tudzież inne do tego upoważnione osoby tylko przepisanych kwitarjuszów, wypełniając je wedle wydrukowanego tekstu i uwidoczniając, czy zwierzę, za które pobrano podatek, przeznaczone jest na rzeź, czy na handel (wywóz).

Lekarz weterynaryjny podpisuje kwit i grzbiet kwitu (talon), poczem odcięty kwit wydaje właścicielowi zwierząt lub jego zastępcy.

15. Przy pobieraniu podatku procentowego w rzeźniach i innych miejscach przemysłowego uboju kwity nie mogą być wydane do rąk stronom, lecz pozostać muszą w rzeźni. Na żądanie mogą lekarze wet. wydać interesowanym osobom poświadczenia, stwierdzające czas i ogólną sumę pobranego podatku, jak również numery kwitów, pod jakiemi zapisano pobrany podatek do kwitarjusza. Poświadczeniem takiem, jednak nie mogą się strony wykazać, jako dowodem opłaconego podatku procentowego w innych miejscach uboju lub obrotu zwierząt.

16. Kwitarjusz należy wypełniać tylko atramentem; o ile przy wpisywaniu zajdzie pomyłka wymagająca sprostowania, to wyraz niewłaściwy należy przekreślić, a wpisać tekst właściwy, stwierdzając osobną uwagą i podpisem uskutecznione poprawki.

17. Zepsute blankiety kwitarjusza należy przekreślić i nie wycinając pozostawić w kwitarjuszu; następujący blankiet otrzymuje numer zepsutego.

18. Na życzenie stron może być wydany albo zbiorowy kwit na ogólną kwotę podatku pobranego od większej ilości zwierząt, albo też osobny kwit na kwotę pobraną od każdego poszczególnego zwierzęcia.

19. Jeżeli przy kontroli stada okaże się, że nie od wszystkich zwierząt podatek pobrano, to po należytem ponownem obliczeniu należy pobrać dodatkowo podatek za nieopłacone sztuki i wydać na to oddzielny kwit

20. Jeżeli okaże się, że podatku nie uiszczono według obowiązującej normy szacunkowej, wówczas uprawnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni tudzież inne do tego upoważnione osoby pobierają nadwyżkę nieopłaconego podatku i wydają dodatkowy kwit, powołując się w nim na numer pierwotnego kwitu.

21. W razie odmówienia zapłaty podatku uprawnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni tudzież inne do tego upoważnione osoby sporządzają stosowny akt i wręczają go Staroście powiatowemu, a w Warszawie i Łodzi Komisarzowi Rządowemu, zaś w Lublinie Naczelnikowi Policji celem zarządzenia przymusowego ściągnięcia podatku.

22. Osoby, pobierające podatek procentowy w rzeźniach, odbierają rzeźnikom wszystkie kwity na zwierzęta przeznaczone na rzeź, notując w nich datę zabicia. Odebrane kwity mają być przesłane z końcem każdego miesiąca do Państwowego Urzędu Wet. za pośrednictwem właściwych starszych inspektorów weterynaryjnych.

23. Upoważnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni obowiązani są wnosić pobrany podatek procentowy na rachunek budżetu Ministerstwa Rolnictwa i D. P. Dział XIII § 1. poz. 2 dochodu w następujących terminach:

a) w miastach, gdzie się znajdują kasy państwowe nie rzadziej jak raz tygodniowo, o ile pobrany podatek nie przewyższa 100 Mk. miesięcznie; w przeciwnym razie raz na miesiąc, a mianowicie z końcem miesiąca.

b) w miejscach, gdzie niema kas państwowych, uprawnieni do poboru podatku lekarze weterynaryjni przesyłają zebrane kwoty do powiatowych kas państwowych za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności, raz na tydzień jeśli wpływ przewyższa 100 Mk., w przeciwnym razie raz na miesiąc.

24. Zebrany podatek procentowy wnoszą lekarze wet. do kas państwowych z odpowiedniem pismem według przepisanego wzoru, w którem należy także zaznaczyć, że wniesiona kwota ma być księgowana na specjalny dochód Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

25. Przy przesyłkach przez pocztową kasę oszczędności należy na odcinkach czekowych nadmienić, że przesłana kwota stanowi podatek procentowy i że ma być księgowana jako specjalny przychód Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

26. Jako dowód złożenia podatku procentowego od zwierząt otrzymują lekarze wet. od zarządu kas przepisane pokwitowania. Starszy Inspektor weterynaryjny przesyła je po sprawdzeniu wraz z odpowiedniemi wykazami Państwowemu Urzędowi Weterynaryjnemu.

27. Inne osoby upoważnione do zbierania podatku są obowiązane wnosić złożone kwoty na ręce powiatowego lekarza weterynaryjnego nie rzadziej jak raz na miesiąc.

28. Przy przesyłaniu podatku procentowego za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności lekarze weterynaryjni otrzymują jako dowód odcinek czeku.

29. Otrzymane od kas pokwitowania, względnie odcinki czeków, przesyłają osoby pobierające podatek, jako dokumenty rozchodowe, do Państwowego Urzędu Weterynaryjnego za pośrednictwem starszego inspektora weterynaryjnego, nie później jak 20 każdego miesiąca za ubiegły miesiąc, dołączając wykaz według przepisanego wzoru B.

30. Z kwot zebranych tytułem podatku procentowego nie wolno czynić żadnych wydatków.

31. Wszystkie kwoty wnoszone tytułem podatku procentowego notują miejscowe kasy jako specjalny przychód Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

32. Sumy podatku procentowego pobrane przez władze administracyjne wskazane przy w punkcie 21, zainkasowane i wniesione być winny przy zachowaniu następujących przepisów:

a) Po otrzymaniu procentowego podatku sposobem praktykowanym przy pobieraniu rządowych podatków władze administracyjne wnoszą pobraną sumę zgodnie z postanowieniami punktu 21, bezpośrednio do miejscowej kasy celem zapisania jej jako specjalny przychód Ministerstwa Rolnictwa i D. P. (podatek procentowy od zwierząt), a otrzymany z kasy kwit przesyłają temu lekarzowi weterynaryjnemu na którego żądanie pobrano podatek, odpis kwitu pozostaje w aktach Starostwa względnie tej władzy administracyjnej, która podatek pobrała.

b) Lekarz wet. po otrzymaniu tego kwitu wpisuje odnośną sumę podatku procentowego do kwitarjusza i do miesięcznego wykazu, który przedkłada się Państwowemu Urzędowi Wet. pod oddzielną pozycją: „wniesiono przez władzę administracyjną w zastępstwie właściwego poborcy do N. . . . kasy“—załączając jednocześnie do tego wykazu niezależnie od innych dokumentów także i kwit kasy na sumę podatku procentowego, pobraną przez władzę administracyjną.

Niezależnie od tego lekarz weterynaryjny wydaje właścicielowi zwierząt odpowiedni kwit, wpisując na grzbiecie kwitu (talonie) uwagę, że podatek został pobrany przez władzę administracyjną.

33. Lekarze weterynaryjni przedkładają za pośrednictwem starszych inspektorów weterynaryjnych następujące perjodyczne sprawozdania o stanie podatku procentowego podług przepisanych wzorów, a mianowicie:

a) nie później jak do 10 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły w dwóch egzemplarzach,

b) do 20 stycznia za cały rok ubiegły w jednym egzemplarzu.

34. Otrzymane od lekarzy weterynaryjnych wykazy o podatku procentowym od zwierząt, starszy inspektor weterynaryjny przesyła Państwowemu Urzędowi Weterynaryjnemu, a mianowicie:

a) miesięczny wykaz, po sprawdzeniu danych z kwitarjuszami do 30 dnia za miesiąc ubiegły;

b) roczny wykaz do dnia 1 marca za rok ubiegły.

35. Poza kontrolą przeprowadzoną na podstawie przedkładanych wykazów organa kontrolujące przeprowadzają niespodziewanie rewizje sposobu pobierania podatku przez lekarzy weterynaryjnych. Do udziału w rewizji są powołani starsi inspektorowie weterynaryjni lub ich zastępcy oraz urzędnicy Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Warszawa, dn. 10 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski

Szef Sekcji:
Dr. Dalkiewicz.

OKÓLNIK № 66

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych urzędów w przedmiocie wznowienia czynności Komisji Organizacyjnej.

Wobec ciągłego rozrostu agend Ministerstwa i powoływania do życia coraz to nowych wydziałów, urzędów i organów i potrzeby koordynowania ich działalności z organami już istniejącemi oraz wobec konieczności zachowania ogólnej jednolitości w organizacji urzędów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w lutym r. b. utworzona została „Komisja Organizacyjna Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych".

Dotąd większość przepisów prawnych o charakterze organizacyjnym była opracowywana w Sekcji prawno-ustawodawczej, co w wielkim stopniu obciążało pracę Komisji Organizacyjnej. W przyszłości wobec przekształcenia Sekcji prawno ustawodawczej na Wydział Prawny i zredukowania liczby pracowników tegoż Wydziału, cały ciężar tych spraw przypadnie w udziale Komisji Organizacyjnej, która z tego tytułu musi podjąć swą pracę ze zdwojoną energją.

Przewodniczenie w Komisji zlecone zostało Szefowi Sekcji Ogólnej d-rowi J. Raczyńskiemu, członkami jej są: Radca prawny Ministerstwa p. W. Makowski, Naczelnik Wydziału Prezydjalnego p. W. Leśniewski, Naczelnik Zarządu Okręgowego Dóbr Państwowych w Warszawie p. F. Ubysz, Szef Sekcji dr. Dalkiewicz, Szef Sekcji St. Leśniowski i p. o. Szefa Sekcji p. S. Dratwa.

Posiedzenia Komisji zwoływane będą przez Przewodniczącego w miarę potrzeby i odbywać się będą w jego gabinecie.

Do zadań Komisji Organizacyjnej należy:

a) rozpoznawanie wszelkich projektów, dotyczących organizacji poszczególnych działów i organów Ministerstwa i trybu ich czynności i wydawanie opinji w tych przedmiotach i
b) rozpoznawanie sporów pomiędzy poszczególnemi organami Ministerstwa — co do właściwości.

Materjał do pracy Komisja Organizacyjna czerpać będzie:

a) ze wskazań Ministra,
b) ze sprawozdań kolejnych o stanie organizacji poszczególnych wydziałów i urzędów,
c) z wniosków Sekcyj, Wydziałów i Urzędów,
d) z inicjatywy własnej.

Podając o tem do wiadomości pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej i Kierowników podwładnych mi urzędów, polecam zarazem:

1) wszelkie projekty organizacji nowych urzędów lub zmian w organizacji już istniejących, projekty nowych ustaw oraz zmian w ustawach zatwierdzonych i wszelkie spory co do kompetencji zanim zostaną przedłożone do mojej aprobaty, składać do opinji Komisji Organizacyjnej;
2) przed 15 grudnia r. b. złożyć Komisji Organizacyjnej sprawozdanie o stanie obecnej organizacji Wydziałów, urzędów i organów, o uwidocznionych jej brakach i pożądanych zmianach; w przy-

szłości zaś aż do odwołania składać takie sprawozdania co pół roku na 1 kwietnia i 1 października;

3) wszelką korespondencję z Komisją kierować przez Wydział Prezydjalny.

Warszawa, dnia 19 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski

OKÓLNIK № 67

do pp. Naczelnika Państwowego Urzędu Weterynaryjnego, Starszych inspektorów weterynaryjnych okręgowych i lekarzy weterynaryjnych powiatowych

w przedmiocie

zarazy stadniczej u koni.

W załączeniu przesyłam odpowiednią ilość egzemplarzy rozporządzenia w przedmiocie środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni— do ścisłego stosowania.

Zarazem dołączam obwieszczenie o rozpoznawaniu objawów tej zarazy celem rozesłania wójtom gmin, sołtysom i ewentualnie wybitniejszym hodowcom koni.

Warszawa, dn. 20 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych
Z. Chmielewski

Szef Sekcji:
Dr. Dalkiewicz

OKÓLNIK № 68

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelnika Głównego Zarządu Dóbr Państwowych, Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych oraz Kierowników podległych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych urzędów

w przedmiocie

przekraczania władzy przez funkcjonarjuszów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Z zażaleń, które wpływają do Ministerstwa, wynika, że niektórzy urzędnicy Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, w szczególności funkcjonarjusze służby leśnej, dopuszczali się i to niekiedy w stosunku do innych urzędów nadużycia władzy.

Zdarzało się, że funkcjonarjusze Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych zatrzymywali samowolnie na stacjach kolejowych pociągi naładowane drewnem, aresztowali osoby prywatne, a nawet dokonywali samowolnych rekwizycyj i przedmiotów, stanowiących własność prywatną.

Na skutek powyższego polecam pp. Kierownikom urzędów, ażeby zechcieli zwracać w tym kierunku uwagę na podległych sobie urzędników i przekraczających zakres przysługującej im władzy pociągać do surowej odpowiedzialności.

Warszawa, dnia 24 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski

OKÓLNIK № 69

do pp. Naczelnika Kancelarji Głównej Ministerstwa oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych urzędów
w przedmiocie
skrótów telegraficznych nazw urzędów Ministerstwa w b. Galicji.

W uzupełnieniu okólnika № 34 z dnia 26 czerwca 1919 r. zostają ustalone następujące skróty, któremi posługiwać się należy w korespondencji telegraficznej:

dla Zarządu Okręgowego Dóbr Państwowych we Lwowie . . Lwów—ZOD,
„ Inspektora Okręg. Pomocy Rolnej we Lwowie . Lwów—Inspektor Rolny,
„ Inspektora Okręg. Pomocy Rolnej w Krakowie . Kraków—Inspektor Rolny,
„ Depôt ogierów państwowych w Krakowie . . . . . Kraków—DEPO,
„ Depôt ogierów państwowych w Dębicy . . . . . . Dębica—DEPO,
„ Depôt ogierów państwowych w Sądowej-Wiszni . . Sądowa-Wisznia—DEPO.

Warszawa, dn. 22 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 8340